

„sveti vladika še ni na poti, ne bodi tako nepotrpežljiv vendar!“

Vuk je pobesil glavo.

„Hm, Bog vé, če se vrne kdaj več ali ne?“ — spregovoril je drug; kajti glasni razgovor je bil vse privabil okoli Bogdana.

„Bog vé — res“; — zganil je ta z ramami — „kajti Turku ne smé verjeti človek.“

„Res, res!“ — potrdili so vsi okoli — „kdor verjame Turku, ta s sitom zajema vodo.“

„Zakaj se je pa dal verolomnim bisurmanom v roke naš vladika?“ — vprašal je Vuk, kakor da bi bil očital.

„Aj, Vuk, da bi vendar Bog in sveti Ivan razsvetilila tvojo mlado glavo“ — djalo je Bogdan — „zato da bi sprevidil, da sveti vladika ni drugače mogel za slavo Kristusovi veri. Pa zakaj me pa tako neverno gledate? Ali ne verjamete niti svetemu očetu, niti meni? Kaj mislite, da bi bil on kar tako zapustil svoje otroke, pa ravno zdaj, ko je vse pripravljeno že? Ali morebiti celó mislite, da bi bil lahko odrekel ubozim bratom v Zenti, ter ne blagoslovil jim cerkve?“

„Ne, tega mi ne mislimo“ — mahali so z rokami vsi in branili se.

„Dosti si je izgovoril ta pasji, odpadniški, ta izdajavski pès, ta oderuh: skadarski paša; dosti mu je morala dati uboga raja v Zenti, da je smela potlej cerkev sezidati si, pa še ni bilo zadosti mu. Morali so plačati tudi, da je sveti vladika smel v Zento. Ali bi bil mogel tedaj reči: Jaz ne grem.“

„Tega res ni mogel. Prav imaš!“ — trdili so vsi.

„Mislim da ne“ — vihal si je Vuk brke, natezal pas — „al to je pa vendar hudo, ker ne vemo, ali se sv. oče vrne ali ne; tjè je šel, za nazaj pa ne vemo, kako bode.“

„Res je taka!“ — potrdilo jih je nekoliko nevoljno.

„Prav res“ — potrdil je tudi Bogdan — „sej Danilo Petrović — naš sveti vladika je vedil to že prej. Ali vse eno, junaci! Le upajmo v Jezusa Kristusa, da morebiti vsaj ta pot Turek ne skalí svoje obljube.“

„Pa vendar, kaj pa, ako ga ne bode nazaj?“ — oglasilo se jih je nekoliko.

„Ako se pa to zgodi, potlej pa ne smemo rok imeti za pasom“ — djalo je Bogdan — da si že zdaj vem, da se bode potem obotavljal marsikdo, ki zdaj komaj čaka znamenja nad te krvoločnike.“

„Prav govoriš“ — oglasil se je med junaci star junak, sivih obrvi, sive brade. Na čelu in po družem obličji so se mu poznali mnogi obrunki (brazgotine), ki jih je bil dobil v bitvah. „To vém tako za trdno, da nič tega ne. Še ko je Soliman, skadarski paša, takrat sem bil še mlad, — mlajši nego si ti, Vuk Martinović, tačas se nisem še bril, še le temnélo se mi je pod nosom; ko je Soliman prilomastil bil na naše gore, požgal nam vasí, razril Cetinje s samostanom vred; še takrat je vstala bila vsa Gora, brez razločka stari in mladi, in na Podgorici smo tako otepli Solimana, da so se volkovje pa orli potlej dolgo gostili s Turki in poturčenci, tako je bilo nastlano ž njimi. Soliman sam ni prej nehal bežati, dokler se niso skadarske vrata zaprle za njim. Ali Bog! kaj nam je pomogla ta zmaga? Soliman obsel nam je bil trdnjavi, vladika pa ni znal podžgati junakov, da bi bili prepodili Turka. Nekteri so hotli tako, nekteri tako, da ima Soliman že zadosti, tako, da je bisurman nazadnje vendar-le ostal tam, kjer je; skadarski paše, ti izdajniki pa so bili zmirom hujši, in Črna gora pa še zdaj harač plačuje temu psu. Fej te bodi, sramota!“ Plunil je.

„Aj, zlodej vendar!“ — hudili so se drugi, celó hladno-krveni Bogdan se je bil razsrdil; skočil je po-

konci, z nogo vdaril ob tla, potegnil se za brke, iskreče gledal okoli, kakor bi bil gledal, nad kom bi se maščeval zaradi tacega zaničevanja, ki se je zgodilo bilo Črni gori.

„Ali ne to samo, junaci!“ — nadaljeval je stari vojniki. „Tudi vero nam bi rad zatrl bisurman. Ali ne vidite, kako se nam posmehujejo, kako nas zaničujejo vselej, kadar častimo Boga po verskem zakonu, po navadi naših očetov? Ali ne vidite, koliko je že poturčenih Črnogorcev? Pred leti, pred nedavnim še so bili pa naše prave vere, še slavni junaci. Kaj pa naše dekleta? Te, te! Ali ne vidite, da ne marajo nič za naše ljudi več? Ali ne vidite, kako jih zapeljujejo ti psi?“ — vprašal je, ostro pogledal Vuka Martinovića, tako da je Vuk kar pobesil oči.

„Hoj!“ — vskriknil je Bogdan — „ženska je krhka trst; kakor veter vleče, taka je. Za malo lišpa pa pozabi brata, pozabi očeta, matere, vsega, no, kaj bi več govoril; ali pa menda ni res tako?“

„Kje bode mojemali pa junake, vojake, ako bodo dekleta zmirom tako sramovale se naših junakov? Bogdan Radonić, ali pojde to še dolgo tako naprej?“ — vprašal je sivi Črnogorec.

„Ako Bog dá, ne!“ — odgovoril je Bogdan jezen. „Ne pojde, pa tudi ne bode smelo“ — zatrdil je še enkrat.

„Če ne vemo kaj, to mora biti!“ — oglasili so se vsi okoli; „mi nimamo deklet, nimamo sester ne za Turka, ne za poturčenca. — Al kaj? Kadar ne bode več domá za naše junake zadosti deklet, pojdemo pa v turške konake po-nje, po bisurmanske dekleta, ki jih rodé naše rodne sestre. — Dobro! Turk naše, mi pa turške, pa bode!“

„Ali slišiš, Lazo Jurašković!“ — obrnil se je Bogdan k starcu, in jezno ogledal se po junacih, ki so bili okoli.

„Slišim, slišim“ — djalo je stari junak Jurašković; „al od tega sklepa do spolnitve cesta je še dolga; ako ne bode vladike več nazaj, pa zastane vse tako, nobeden se ne bode nič menil za obljubo, veter jo je odnesel že daleč, verjemi mi Bogdan Radonić!“

(Dalje prihodnjič.)

Dopisi.

Iz Zagreba 16. jan. ☉ — Motale so se tiskarne pravde po vsej Avstrii, med tem ko je tukajšnji „Pozor“ še pisal kakor se mu je htelo. Ko so bili nekteri vredniki föderalističnih časnikov že obsojeni zavoljo svojih spisov, so začeli iz „Pozora“ prestavljati, misleči, da bodo mogli na ta način slobodnejše pisati, al ni se jim izšlo, kakor so mislili. „Pozor“ je pa še zmiraj pisal kakor poprej. Bilo se mu je sicer že nabralo nekoliko tiskarnih tožeb, pa sodnija mu jih je opustila. Kar se tudi začno naberati oblaki nad dosihmal jasnim nebom „Pozorovim“; bilo je zabranjeno uradnikom in profesorjem podpirati ga; pastirska poslanica Nj. uзорit. kardinala opominja duhovščino, da odstane od „Pozora“; dobil je vrednik od preuzv. bana prvo in drugo opomeno; trem pravnikom kr. akademije, kakor pomagáčem, je bilo zabranjeno pisati za „Pozor“; 9. januarja je bila sodbena preiskava v redakcii in 11. januarja je prišla tretja opomena in ž njo zapoved, da se ustavi „Pozor“ za tri mesce. Ker je inkriminiranih še nekoliko sostavkov, je končna razprava odložena do konca tega mesca. Tako je za sedaj nehal „Pozor.“ Govori se, da utegne gosp. odvetnik Mrazović dovoljenje dobiti za nov neodvisen političen časnik pod imenom „Pravac.“ — Preuzvišeni dvorni kancelar Mažuranić je bil 14 dni v Zagrebu; ne vemo, ali se je zadovoljen

povrnili v Beč. — Županijska skupščina bila je le tri dni, tretji dan pa je presvitli véliki župan gospod Kukuljević razpustil skupščino, ktera ni htela pripoznati disciplinarne vlasti vélikega župana nad županijskimi uradniki. Odvetnika Urbančić in Mrazović sta se bila o tem hudo sprla z velikim županom. Galerija je bila tako nemirna, da je predsednik večkrat žugal poslušavce odpraviti. Kedaj bo skupščina zopet sklicana, se ne vé. Razdraženost je prevelika. Pri vsem tem je bilo v prvi sednici sklenjeno podpirati županijo virovitičko, da se namesti latinskega jezika v cerkve vpelje narodni jezik. Temu so se upirali nekteri duhovni gospodje, pa brez uspeha.

Iz Celja 13. jan. * Naj Vam nekoliko popišem slovesnost, ki smo jo obhajali v Celji v nedeljo, 10. dné t. m., ko je spoštovani naš kmetiški gospodar Vizjak slavni križec za svoje zasluge prejel. — Ob desetih se je gospodarsko društvo, h kateremu tudi Vizjak spada, v cerkev k sveti maši podalo, kamor so prišli tudi c. k. politiški uradniki z okrajnim predstojnikom in mestni odborniki z županom vred. Po maši so šli vsi v Grofijo (to je v grad grofov Thurnov). V ondotni véliki dvorani je zbrano bilo mnogo ljudstva z župani celjskega okraja, in pa častništvo tukajšnjega batalijona strelcev s podpolkovnikom. Tudi vojaška glasba je bila privoljena. Ko stopi Vizjak z okrajnim predstojnikom in predsednikom gospodarske podružnice v dvorano, je glasba cesarsko pesem zaigrala. Po tem je okrajni predstojnik slovenski govoril in razložil zasluge Vizjakove, zaradi katerih mu je Njih Veličanstvo sreberni križec s krono podeliti blagovolilo. Povedalo se je, da je pred, kot je kmetijo od svojega očeta dobil, priden vojak bil, da je potem svojo zemljo umno obdelaval in posebno v sadjoreji se izvrstnega skazal. Po govoru je predstojnik križec na njegove junaške, pridne in poštene prsi pripél. Glasba je zopet cesarsko pesem zaigrala. Vizjak se je v lepem slovenskem govoru zahvalil in omenil, da mu križec, kterege ponosno na svojih prsah ima, vseh križev pri njegovem gospodarstvu ne bode odvzel, vendar ga jako veselí, da je Njih Veličanstvo na žulnate roke prostega kmeta v Pečovji (vas, v kateri Vizjak prebiva) mislilo, in mu toliko milost skazalo. Ko je izrekel željo, da bi svitli cesar mnogo mnogo let srečno ravnal veliko in močno Avstrijo, so živio-klici doneli po dvorani. — Popoldan ob eni smo se podali v dvorano gostivnice „pri Jelenu“ na slovesni obed. Blizo 120 gostov se je tam snidlo. Obед je imel skoraj čisto slovenski značaj. Vojaška glasba nas je z lepimi igrami razveseljevala, in slovenske zdravice so se napivale na dolgo in srečno življenje Nju Veličanstev cesarja in cesarice, gospoda državnega ministra in gospoda deželnega poglavarja, na slavo pričujočega častništva in vseh celjskih mestjanov. Z navdušenostjo sta se zahvalila gospod podpolkovnik in gospod mestni župan. Se vé, da se pri zdravicah ni pozabilo gospoda c. kr. okrajnega gospoda predstojnika in gospoda predsednika gospodarske podružnice, potlej prvaka slovesnosti: poslavljenega Vizjaka, njegove rodovine in zlahte. Na Vizjaka je tudi častitka prišla po telegramu od slovenske c. kr. polkovnije Kinske. Naš domači pesnik Grabič je za to slovesnost posebno primerno pesem osnoval ter jo sam pred celim društvom pel. Vsaka kitica je tako dober smisel imela, da so mu po vsaki, ko jo je odpel, vsi nazoči „živio!“ klicali. Vsem mestjanom je prav všeč bila, in čudili so se, da je preprosti mož sposoben, skladati take dobre pesmi. Še le ob petih smo se razhajati začeli z lepo zavednostjo, da smo vesel dan preživeli. Bode nam pa tudi ta slovesnost v prijetnem spominu ostala, kajti je prva slovenska slovesnost bila, ktere so se vsi stališi

celjskega mesta udeležili. — Naj končno še pridenem šaljivo pesmico, ki jo je, kakor sem gori rekel, „Novicam“ dobro znani kmečki pesnik in Vizjakov sosed, teharski mlinar A. Grabič zložil tako-le:

Od pridnega in zanikernega kmeta.

Pogosto se sliši zdihvati,
Kak slabo se kmetu godí:
„Mam davkov deset vrst plač'vati,
Denarjev, denarjev pa ni!
Gospodka je huja ko zlodi,
Nobeden mi pa ne posodi,
Če štibra poplačana ni,
Mi hitro prodajo reči.“

„Tak se mi je unkrat zgodilo,
Ko štibre vse nisem 'mel dat',
Čas mine, ko b' kaj ga podilo,
Prišnaplje mi v hišo soldat.
Prav lepo me možič pozdravi:
Ferfluchtarski paver! mi pravi,
Daj groše mi hitro, moj lon,
Sem prišel na eksekucjon!“

„Kar moje pohišje zadene,
Drug pravi: vse vredno nič ni;
Člov'k kamorkolj žvino priklene,
Ves zlosti narázen letí.
Un dan so mi vkažal' na tlako,
Napregel prestaro sem spako;
Sto šritov od doma letí,
Tam se mi pa vse razvalí.“

Trek' pravi: „mam dosti držine,
Vse vedno le v mene reži;
Nasproti pa malo živine,
Otroci na pol so nagí.
Sam nimam v kaj se obleči,
Sromak sem jaz zmirom le večí,
Po hiši 'mam pajč'no za cir,
Za šajbe pa v oknih papir.“

Kak vzrok li more to biti,
Da kmetu se slaba godí? —
Premalo se dajo učiti
Potrebni kmetiških reči;

Premalo živine redijo,
Premalo tud zemljo gnojijo;
Marskeri le v kerčmi sedí,
Svoj gruntec pa v puši pustí.

Al pridnega kmeta poglejmo,
Kakor je naš Miha Vizjak,
Veselo mu roko podajmo,
Saj vreden je Teharsk rojak;
V mladosti je služil cesarja,
Je delal za dom in vladarja,
On bil je zmir zvesti vojak,
Korprol grenadirski, junak.

Ko pride na svojo kmetijo,
Vse revno in slabo je b'lo;
Dolžniki ga v kremplje dobijo,
Plačila ga stiskajo zlo.
On hitro poišče nevesto,
Obljubo storila sta zvesto;
Priženil res malo je bil,
Pa ženko je pridno dobil.

Zdaj začne živino rediti,
In gruntec lepo obdelvat';
Trsovje in drevje saditi,
Najlepše požlahnil je sad.
Tako je zaslužil medaljo,
Visoki gospodje ga hval'jo;
On daje nam dober izgled,
Kako naj pomaga si kmet.

Še h koncu prav lepa zahvala
Vam, celjski predstojnik, naj bo,
Ki sta s poglavarjem spoznala,
Kol'ka vrednost kmetiška je to;
Še Cesar so ga počastili,
Križ s krono so mu podarili. —
Tako se pomuja naj vsak! —
Kdor neče, pa naj bo bedak!

V Celji. (Iz čitavnice naše.) V nedeljo 10. t. m. smo v čitavnici naši volili nov odbor, ki je pa le vendar še skoraj vés stari ostal. Priobčilo se nam je delovanje odborovo v preteklem letu, iz kterege smo spoznali, da je čitavnica naša prav krepko se gibala in v svojem poklicu ali svoji nalogi lep korak naprej storila. Veselic nam je odbor dokaj pripravil, katerih vsaka je slednjega, ki se jih je udeleževal, popolnoma zadovoljila, da! še želje in nado vsacega v vsem presegla. Iz računa, kterege je blagajnik društvu predložil, se vidi, da čitavnica tudi v tem obziru že na bolj trdnih nogah stoji. Veselica, ki je potem začela svoje krila razgrinjati, bila je tako živa, in premile slovenske melodije naše mestne godbe so premnogim plesavcem in plesavkam (čitavnične sobe so za veselice sopet skoraj že pretesne) dale toliko opraviti, da so še le proti jutru znojeni in trudni, pa vsi zadovoljni zapustili kraj priljubljenega veseljšča.

Iz Celovca. 5. dné t. m. je bil izvoljen začasni zbor čitavnice tukajšnje; predsednik je gosp. Bernard Rosbacher, trgovec in posestnik, tajnik in predsednikov namestnik gosp. Chochulovšek, inženir, odborniki pa so gospodje Kos, Čermak in Ferčnik. 24. t. m. se bo čitavnica slovesno odprla. „Še neka druga novica — pravi „Slov. Prijatelj“ — se snuje in kuje v Celovcu, namreč politiški časnik; sliši se, da misli nek znan in sloveč slovensk pisatelj z Dunaja preseliti se v Celovec in izdajati politiški časnik v slovenskem jeziku. Dobro došel!“

Iz Proseka na Primorskem 11. pros. (.) Letos prihaja osem iztisov „Novic“ v našo malo vas — kaj ne, da je to velik korak naprej do omike? Pa kaj se je nam naročnikom pripetilo zadnje dni lanskega leta? Da bi poslali naročnino vsi skupaj v Ljubljano, se snidemo v neko gostivnico, da napišemo napise in pripravimo denar. Te naše naročilne pomenke pa je brž neka vplašena dušica, ki ali ni razumela, kaj smo govorili, ali je nalašč narobe zavila, v veliko strašilo nekterim obrnila, kajti drugi dan pride nekdo krčmarico prašat: „je li res, da bote imeli pri vas casin slavo?“ Revica ne ume, kaj je „casin slavo“, in na vseh udih trepeče od straha, ker ni vedila, kaj je neki to, ter pravi, da ne trpi v svoji hiši kaj tacega za nobene denarje. K sreči pride mož njeni domu; precij ga popraša: „ti, kaj res, da bomo imeli mi „casin?“ Mož se ji smeja in ji razloži, kaj da je „casin slavo“ — da je čitavnica, to je družbica, ki bere domače (slovenske) časnike, pa tudi družih ne zametuje, ki poje slovenske pesmi in se sicer razveseljuje po domače, in pa pristavi: „pusti norce, kaj ne znaš, da je kmali pust.“ — Jez pa dostavljam: ubogi revčiki, da vas tako mrzi slovenščina, naš domači jezik; ne bojte se ne, da bi vam pokopali laščino; le držite se je za rep kakor vam drago, le to varite, da nam ne segate v naše pravice. „Mi po svoje, vi po svoje“ — tako je vsem pravo; saj ste tudi vi kakor mi prve dni tega meseca vživali strašno burjo, ki ni prizanesla ne slovenskim ne laškim dimnikom, ne vašim oljkam ne našim itd. Z Bogom tedaj!

Iz Barkole pri Trstu. M. K. — 9. t. m. se dva barkolanska mladenča napravita ob 10. uri zvečer, da bi ladjico na bolj globoko morje prepeljala, in drugi dan bolj rano na delo šla. Ko si z veslom k zidu pomagata, se jima pa eno veslo zlomi in hipoma ju strašna nevihta zažene v naročje togotnih valov silo deleč na morje. Nevihta je bila taka, da celó parobrod bi ne bil mogel po morji naprej. Da sta se vendar rešila iz take nevarnosti, jima je njuna srčnost in razumnost pomagala. Znala sta porabiti zlomljeno veslo za vladiko, s katero sta ladijo vladala, da jima ni voda va-njo šla. Drugi dan ju zagleda straža na morji blizu Grada, ter ju več mrtva kot živa iz velike nevarnosti reši. Vsaki se čudi, da sta si znala z veslom namesti vladike (timona) pomagati.

Iz Lokavce na Goriškem 18. pros. T. S. — Naj popisom, ki so jih o strašnem viharju prinesle poslednje „Novice“, dodamo še tudi iz naše ipavske doline, da prvih 5 dni novega leta bode v vremenskih zgodovinskih bukvah na veke zapisano ostalo zavoljo grozne burje, ki je razsajala neprenehoma do 6. t. m., da je bilo strah in groza ljudi. Razstrgala je veliko streh, nekatere je kar deleč odnesla. Škoda je velika. Pa sliši se tudi, da tam pa tam je tudi marsikak človek žalostno smrt storil; uni kraj Črnič so našli človeka mrtvega, pa tudi med Kamnjem družega v snegu zmrznjenega.

Iz Loke 17. jan. Tudi naša čitavnica bo letos, in sicer prihodnjo nedeljo, 24. dné t. m., obhajala spomin Vodnikov v slovesni besedi. Vabimo k slovesnosti tej častite naše tukajšne in unanje ude.

Odbor čitavnice.

Iz Ljubljane. Prihodnji ljubljanski sejm, ki se začne v pondeljek 25. dne t. m., bo zopet tudi sejm za vsako živino, toda goveja živina in drobnica, ki se na sejm pripelje, mora biti domača kranjska in pa le iz taci kantonov, ki niso na hrvaški meji, ker na Hrvaškem je še zmiraj goveja kuga in takih sosednih krajev se je tedaj še zmiraj bati, da se po njih zopet ne zatrosi kuga. Tako zapoveduje oglas c. kr. deželne vlade od 13. dne t. m., po katerem se iz loškega, rib-

niškega, kočevskega, črnomaljskega, metliškega, kostanjeviškega in novomeškega kantona še ne sme živina na sejme peljati, pa tudi v nobenem kraju teh kantonov ne smejo še sejmi biti. Dalje zapoveduje ta ukaz, da vsak gospodar, ki hoče živino na sejm gnati, se mora popred oskrbeti s zdravim listom, ki mu ga dá župan njegovega kraja brez plačila. — Tudi povsod drugod so s temi pogoji živinski sejmi zopet pripuščeni, le v omenjenih, hrvaški deželi sosednih kantonih na Dolenskem in Notranjskem ne.

— Kakor se sliši, neha pasja kontumacija v Ljubljani zadnji dan tega mesca.

— Zavoljo bolezní odložena končna obravnava tiskarne pravde, ki jo imata gosp. Miroslav Vilhar in faktor Egerjeve tiskarnice g. A. Klein zavoljo sestavka o „mednarodnih mejah“, bo 21. dné t. m. pri c. k. deželni sodnii.

— Zopet je v čitavnici naši v nedeljo bilo prav lepo in veselo. Veselica se je začela z Riharjevo pesmijo „Na razhodu“ (z besedami Tomanovimi) in za njo je dr. Jan. Bleiweis bral drugi del „kritike človeških jedil in pijač.“ Potem se je, kakor je že o pustu po vsem svetu navada, začel ples; dvorana je bila čez in čez polna. Memo tega, ko se čujejo od vseh strani tožbe, da je v kazini premalo, na strelišču pa celó celó malo ljudi, se more čitavnica vsakrat ponašati z obilostjo. — Prihodnjo nedeljo je zopet veselica, in ker čitavnica vedno sklepa „utile dulci“, se bode zopet začela s petjem (morebiti bo že kor gosp. Fabjanovih učencev prvokrat pel) in z berilom gospoda dr. Etbina Costa-ta „o zgodovini v občé.“

— Mestni odbor je te dni na predlog gosp. župana Ambrožu poslal Njih eksc. grofu Ant. Auerspergu zahvalnico, da se je v zbornici gospôski 11. dan t. m. krepko potegnil za ustavo. Čeravno bi mu bili še raji podpisali zahvalnico za njegov govor 14. dne t. m., da se je spomnil davkovskih težav naše dežele in je ministerstvo očitno vprašal: kako je to, da je „prošnja deželnega kranjskega zbora pod mizo padla?“, vendar tudi ne ugovarjamo temu, da se mu pohvali ustavoljubnost, ktere bi sicer moral vsak navdan biti, kdor sedi v državnem ali deželnem zboru, in da je znamenje zeló jetičnih naših časov, ako se svet zdaj tako suče, da je treba zahvalnic dajati temu in unemu, za to, kar je dolžnost vsakega! Radi verjamemo, da je slavnega grofa zbolelo, ko je slišal nevarnost liberalizma presilno povdarjati; al naj verjame zdaj tudi gosp. grof, kako je še vse bolj nas speklo tisto, kar je on v 7. seji lanskega deželnega zbora govoril, ko se je ustavna ravnopravnost, tedaj tudi „liberalizem“, za naš materni jezik zahtevala. Tako se povračuje vse na svetu! Pa kakor gospod grof gotovo ima to tolažbo, da bode v kljub vsem nasprotnikom v Avstrii ustava obveljala, tako imamo tudi mi popolno prepričanje, da bojo tudi v kljub vsem zaprekam obveljale pravice narodne, ki so duša ustavi in kterim ni konkordatni „absolutizem“ zopernik, ampak preveliki nemški „liberalizem“.

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

V zbornici gospôski državnega zbora se je pretekli teden sklenila obravnava državnih stroškov in dohodkov za leto 1864. Več reči je izbrisala ta zbornica, ki jih je sprejela zbornica poslancev, nasproti pa je tudi marsikaj sprejela, kar je una izbrisala, tako, na priliko, je sprejela zbornica gosposka tistih 50.000 fl. za potrebsine hrvaških sodnij. Veliko pozornost je v seji 11. t. m. izbudil govor grofa Antona Auersperga, in sicer tako, da ga je zavoljo tega govora dunajsko